

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๕๓

พระราชบัญญัติ
คนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๔๕๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๔๕๓

เป็นปีที่ ๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๓

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๕ แห่งพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. ๒๕๕๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๕ ห้ามมิให้คนต่างด้าวซึ่งมีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้ เข้ามาในราชอาณาจักร คือ

(๑) ไม่มีหนังสือเดินทางหรือเอกสารใช้แทนหนังสือเดินทางอันถูกต้อง และกรณีที่ต้องมีการตรวจลงตรา ไม่ได้รับการตรวจลงตราจากสถานทูตหรือสถานกงสุลไทยในต่างประเทศ เช่นว่านั้น

(๒) ไม่มีปัจจัยในการยังชีพ

(๓) ไม่สามารถเสียเงินค่าธรรมเนียม ตาม พระราชบัญญัติ

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๕๗

(๔) มีโรคอย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งกำหนดในกฎกระทรวง

(๕) วิกลจริต หรือไม่สามารถประกอบการหาเลี้ยงชีพได้เพราะจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ ร่างกายพิการ หรือมีโรค

(๖) ยังมิได้ปลูกฝังป้องกันไข้ทรพิษ หรือฉีดวัคซีน หรือปฏิบัติการอย่างอื่นตามวิชาการแพทย์เพื่อป้องกันโรค และไม่ยอมให้กระทำเช่นนั้นตามที่กฎหมายบัญญัติไว้

(๗) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าเป็นคนอันธพาล หรือเป็นคนที่น่าจะก่อเหตุร้าย หรืออันตรายต่อความปลอดภัยของประชาชน หรือราชอาณาจักร

(๘) มีพฤติการณ์เป็นที่น่าเชื่อว่าจะเข้ามาเพื่อค้าประเวณี เพื่อประกอบกิจการที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีของประชาชน หรือเพื่อการค้าหญิงหรือเด็ก

(๙) เป็นบุคคลที่รัฐมนตรีไม่อนุญาตให้เข้ามาในราชอาณาจักร ตามความในมาตรา ๑๖

(๑๐) เป็นบุคคลที่ไม่มีเงินติดตัวมาตามจำนวนที่รัฐมนตรีประกาศ ตามความในมาตรา ๒๘

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๕๔๗

การตรวจโรค ร่างกาย หรือจิต ให้ใช้แพทย์ตรวจจนเข้า
เมือง

บทบัญญัติใน (๑) มิให้ใช้บังคับในเมื่อรัฐมนตรีได้
พิจารณาผ่อนผันเป็นกรณีพิเศษเฉพาะราย โดยเรียกเก็บค่า
ธรรมเนียมเป็นรายปี ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และตามอัตราที่
กำหนดในกฎกระทรวงได้ ไม่เกินกว่าคนละสองร้อยบาท แต่
เด็กอายุต่ำกว่าสิบสองปีไม่ต้องเสียค่าธรรมเนียม

ในการผ่อนผันเป็นกรณีพิเศษดังกล่าวนี้ ให้พนักงาน
เจ้าหน้าที่ออกหนังสือสำคัญให้ถือไว้ ตามแบบที่กำหนดไว้ใน
กฎกระทรวง

บทบัญญัติใน (๒) และ (๕) มิให้ใช้แก่คนต่างด้าว
ผู้เป็นบิดา มารดา สามีน ภริยา หรือบุตร ของบุคคลซึ่งมี
ภูมิลำเนาอยู่ในราชอาณาจักร และมีฐานะที่จะเลี้ยงดูบุคคล
เช่นนั้นได้”

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

เล่ม ๗๑ ตอนที่ ๑๕ ราชกิจจานุเบกษา ๒ มีนาคม ๒๔๙๗

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากสถานการณ์รอบ ๆ ประเทศ ทำให้ประเทศไทยมีความจำเป็นต้องรับภาระให้คนต่างด้าวบางจำพวก ซึ่งเดินทางเข้ามาในราชอาณาจักรโดยกระชั้นหัน เพื่อพักอาศัย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องแก้ไขกฎหมาย เพื่อให้เหมาะสมแก่การควบคุม และอุปการะคนต่างด้าวดังกล่าวอนึ่งชน.